

Ponadto skarżąca twierdzi, że Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie i oparła swoją decyzję na niepoprawnych ustaleniach faktycznych, uznając, że porozumienie SoC nie stanowi poważnej przeszkody w dostępie do surowca diamentowego podmiotów z rynku wtórnego (ograniczanie dostępu).

- (¹) Sprawa T-170/06 Alrosa przeciwko Komisji, Zb.Orz. 2007, II-2601, odwołanie wniesione przez Komisję do Trybunału Sprawiedliwości, Sprawa C-441/07 Komisja przeciwko Alrosa, Dz.U. 2007, C 283, s. 22.
- (²) Skarżąca wniosła skargę na decyzję o oddaleniu do Sądu Pierwszej Instancji w sprawie T-108/07 Spira przeciwko Komisji, Dz.U. 2007, C 129, s. 20.

**Odwołanie od wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej
wydanego w dniu 17 czerwca 2008 r. w sprawie F-97/07
De Fays przeciwko Komisji, wniesione w dniu 26 sierpnia
2008 r. przez Chantal De Fays**

(Sprawa T-355/08 P)

(2008/C 285/87)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Chantal De Fays (Bereldange, Luksemburg)
(przedstawiciel: F. Moyse, avocat)

Druza strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania wnoszącego odwołanie

- uznanie niniejszego odwołania za dopuszczalne;
- uchylenie zaskarżonego wyroku;
- uwzględnienie żądań skargi o stwierdzenie nieważności przedstawionych przez skarżącą przed Sądem do spraw Służby Publicznej;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania za obie instancje.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszym odwołaniu strona skarżąca wnosi o uchylenie wyroku Sądu ds. Służby Publicznej (zwanego dalej „SSP”) z dnia 17 czerwca 2008 r. w sprawie F-97/07, którym Sąd ten oddalił skargę skarżącą przeciwko decyzji organu powołującego (zwanego dalej „AIPN”) z dnia 21 listopada 2006 r. na podstawie art. 60 regulaminu.

Na poparcie odwołania, strona skarżąca powołuje dwa zarzuty prawne:

Po pierwsze strona skarżąca twierdzi, że SSP popełnił błąd co do prawa w odniesieniu do definicji zasięgu czasowego decyzji z dnia 21 listopada 2006 r., w której administracja z jednej strony stwierdziła nieusprawiedliwioną nieobecność skarżącej w okresie od 19 października i z drugiej strony pozbawiła skarżącą wynagrodzenia w okresie nie objętym urlopem rocznym. Strona skarżąca podnosi, że SSP uznał, iż skutki spornej decyzji dotyczą okresu tylko od 19 października 2006 r. do 13 grudnia 2006 r. tj. do dnia, w którym administracja otrzymała zaświadczenie lekarskie usprawiedliwiające nieobecność skarżącej, podczas gdy w rzeczywistości trwają one do dziś. To naruszenie prawa stanowi konsekwencję błędnej oceny prawnej okoliczności faktycznych, której nieprawidłowość zdaniem skarżącej wynika z akt sprawy.

Po drugie strona skarżąca twierdzi, że fakt, iż SSP oparł utrzymanie zawieszenia wypłaty wynagrodzenia należnego stronie skarżącej na istnieniu dorozumianej decyzji stanowi naruszenie prawa, a mianowicie art. 25 zdanie drugie, art. 59 ust. 1 i 60 regulaminu a także przepisów wewnętrznych Komisji dotyczących uprawnień nadanych AIPN i naruszenie prawa do obrony.

**Skarga wniesiona w dniu 1 września 2008 r. — Republika
Grecka przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich**

(Sprawa T-356/08)

(2008/C 285/88)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Republika Grecka (przedstawiciele: K. Chalkias i E. Leftheriotou, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- uwzględnienie skargi Republiki Greckiej i stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji Komisji, bądź też jej zmiana zgodnie ze szczegółową treścią żądań, wstrzymanie wszelkich korekt w sektorze roślin uprawnych latach zbiorów 2004 i 2005, bądź w każdym razie ograniczenie korekty do 5 % i wyłączenie w odniesieniu do wydatków na pszenicę twardą;

- potrącenie kwoty 609 833,96 EUR z nałożonej korekty w wysokości 127 714 520,73 EUR, jak i wszelkich korekt, które zostały zastaną zastosowane po wniesieniu skargi;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W skardze, która zmierza do stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C(2008) 3411 z dnia 8 lipca 2008 r., opublikowanej pod nr 2008/582/WE, wyłączającej z finansowania wspólnotowego, tytułem zamknięcia kont Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EROG), poniesione przez Republikę Grecką wydatki w wysokości 127 714 520,73 EUR, skarżąca podnosi następujące zarzuty:

W zarzucie pierwszym, dotyczącym korekty zastosowanej do upraw twardej pszenicy oraz innych poza nią upraw, skarżąca powołuje się na błędną wykładnię i wadliwe stosowanie art. 4 rozporządzenia (EWG) nr 3508/92⁽¹⁾, art. 1 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1593/2000⁽²⁾, art. 58 rozporządzenia (WE) nr 445/2002⁽³⁾ i art. 20 rozporządzenia (WE) nr 1782/2003⁽⁴⁾, ponieważ zgodnie z przytoczonymi przepisami jest dopuszczalna identyfikacja działek z wykorzystaniem innych materiałów kartograficznych, o takim samym znaczeniu jak mapy oparte na ortoobrazach, albo błędną interpretację stanu faktycznego i niedostateczne uzasadnienie zastosowanych korekt. Ponadto powołuje się ona na brak podstawy prawnej zastosowanych korekt, ponieważ z zdaniem skarżącej Komisja niewłaściwie zinterpretowała okoliczności faktyczne i przekroczyła służący jej zakres swobodnej oceny, zważając na fakt, że kontrole na miejscu nie zostały wówczas przeprowadzone.

W zarzucie drugim, skarżąca powołuje się na brak podstawy prawnej i niedostateczne uzasadnienie jeśli chodzi o wielokrotne naruszenie zasad proporcjonalności i uzasadnionych oczekiwań ponieważ, jak twierdzi skarżąca, Komisja była poinformowana o postępowaniach sądowych opóźniających ukończenie prac nad systemem kontroli, podczas gdy zgodnie z rekomendacjami Komisji i z nią we współpracy, skarżąca zaangażowała się w plan działania zmierzający do realizacji tego celu.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 3508/92 z dnia 27 listopada 1992 r. ustanawiające zintegrowany system zarządzania i kontroli pewnych systemów pomocy Wspólnoty (Dz.U. L 355 z 5.12.1992, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1593/2000 z dnia 17 lipca 2000 r. zmieniające rozporządzenie (EWG) nr 3508/92 ustanawiające zintegrowany system zarządzania i kontroli niektórych wspólnotowych systemów pomocy (Dz.U. L 182 z 21.7.2000, s. 4).

⁽³⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 445/2002 z dnia 26 lutego 2002 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1257/1999 w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich ze środków Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EROG) (Dz.U. L 74 z 15.3.2002, str. 1).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1782/2003 z dnia 29 września 2003 r. ustanawiające wspólne zasady dla systemów wsparcia bezpośredniego w ramach wspólnej polityki rolnej i ustanawiające określone systemy wsparcia dla rolników oraz zmieniające rozporządzenia (EWG) nr 2019/93, (WE) nr 1452/2001, (WE) nr 1453/2001, (WE) nr 1454/2001, (WE) nr 1868/94, (WE) nr 1251/1999, (WE) nr 1254/1999, (WE) nr 1673/2000, (EWG) nr 2358/71 i (WE) nr 2529/2001 (Dz.U. L 270 z 21.10.2003, str. 1).

Skarga wniesiona w dniu 5 września 2008 r. — Abouchar przeciwko Komisji

(Sprawa T-367/08)

(2008/C 285/89)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Michel Abouchar (Dakar, Senegal) (przedstawiciele: B. Dubreuil Basire oraz J.-J. Lorang, avocats)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że urzędnicy Komisji/EFR dopuścili się zawnionych błędów przy wykonywaniu ich obowiązków;
- stwierdzenie, że Komisja/EFR naruszyła art. 155 WE i art. 311 czwartej konwencji z Lomé oraz ogólne zasady dobrej administracji, staranności i ochrony uzasadnionych oczekiwań;
- stwierdzenie, że błędy te doprowadziły do powstania po stronie skarżącej szkody oraz zasądzenie od Komisji/EFR zapłaty na rzecz skarżącej łącznej kwoty w wysokości 4 500 000 EUR tytułem odszkodowania;
- zasądzenie od Komisji/EFR zapłaty na rzecz skarżącej kwoty 100 000 EUR z tytułu innych poniesionych przez skarżącą kosztów;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W swojej skardze z tytułu odpowiedzialności pozaumownej skarżąca wnosi o stwierdzenie, że Komisja naruszyła wykonawcze rozporządzenia finansowe szóstego i siódmego Europejskiego Funduszu Rozwoju (zwanego dalej „EFR”) oraz konwencje wiążące Wspólnotę oraz państwa Afryki, Karaibów i Pacyfiku (AKP) zwane konwencjami „Lomé III” i „Lomé IV”⁽¹⁾ w zakresie zarządzania środkami EFR w odniesieniu do finansowania małych i średnich przedsiębiorstw w regionie Saint-Louis w Senegalu.

W niniejszym przypadku skarżąca, korzystająca z pożyczki w zakresie projektu gospodarstwa rolnego obejmującego uprawę warzyw w spełniającym warunki regionie uważa, że błędy w zarządzaniu oraz sprzeniewierzenie funduszy popełnione, jak podniesiono, przez urzędników Komisji, spowodowały natychmiastowy paraliż jej projektu rolniczego realizowanego w ramach Europejskiego Funduszu Rozwoju.